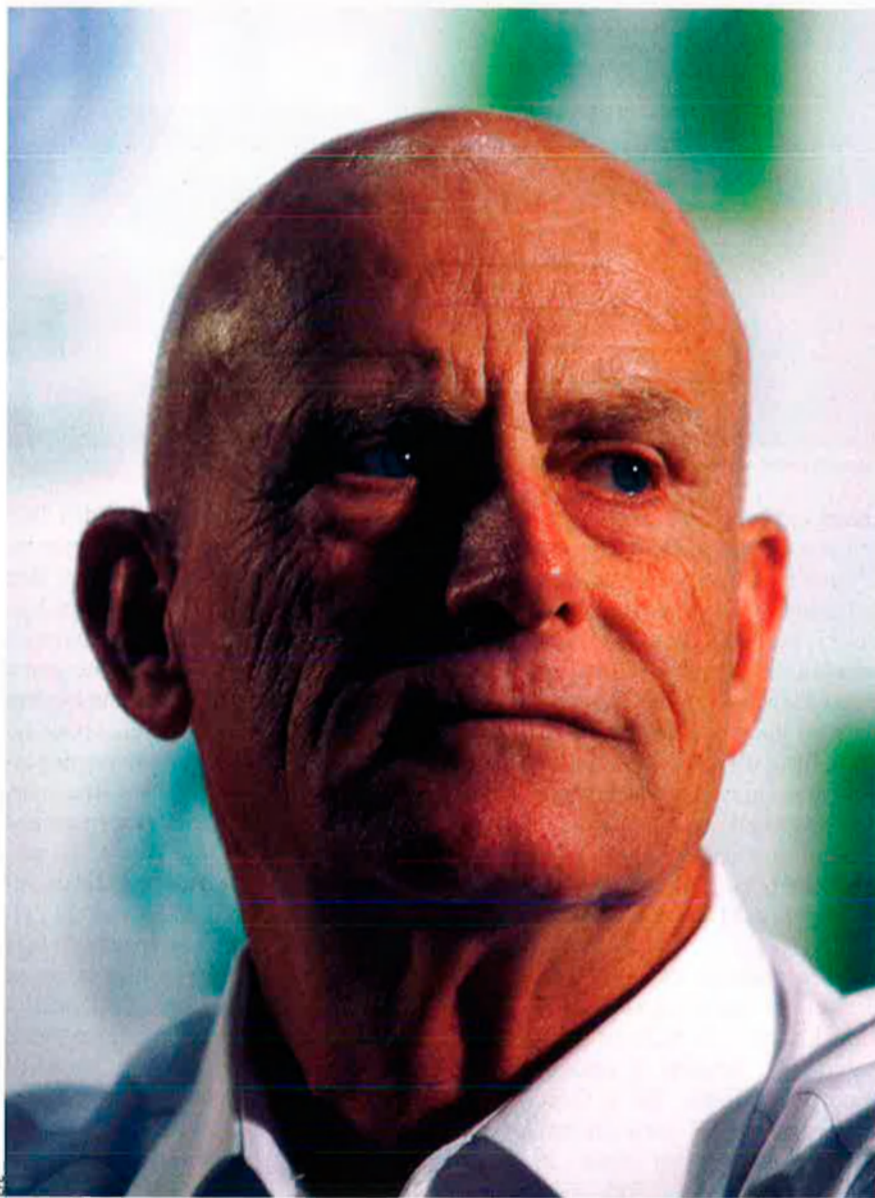

“Cal parlar amb Hamàs”

El ministre israelià i ex-cap dels serveis secrets, Ami Ayalon, parla sobre la crisi a la franja de Gaza, les converses de pau amb els palestins i el futur del primer ministre Olmert.

“Hamàs actua amb cinisme”

La fama d'Ayalon, de 62 anys, va traspasar les fronteres d'Israel quan va posar damunt la taula, juntament amb el filòsof palestí Sari Nusseiba, un pla de pau alterna-

tiu: un moviment poc freqüent en un militar de carrera. L'almirall Ayalon ha estat comandant en cap de l'armada i, des del 1996 fins al 2000, dirigí el Shin Bet, el servei secret interior. Al setem-

bre, el primer ministre Ehud Olmert el va nomenar ministre sense cartera al seu gabinet de seguretat.

—La setmana passada, desenes de milers de palestins van travessar la frontera amb Egipte per proveir-se de queviures. Quina part de responsabilitat d'aquesta crisi pertoca a Israel?

—No crec que hi haja cap crisi humanitària a Gaza. El govern local de Hamàs manipula la informació per a crear la impressió d'una crisi. Actua amb cinisme envers la seua pròpia població.

—Entre més coses, Israel ha retallat l'entrada del gasoli amb què funcionen els generadors dels hospitals.

—Jo no crec en l'efectivitat d'aquests càstigs col·lectius. Contra els terroristes cal actuar, sobretot, amb els serveis secrets i la policia. Vaig ser cap del Shin Bet, el servei secret interior, i hi vaig afavorir les operacions selectives. Israel té dret a defensar-se. Des d'una òptica moral, aquest dret àdhuc inclou matar terroristes. No podem permetre que els nostres ciutadans estiguen sota un constant foc de míssils.

—Arran dels intents israelians de liquidar militants palestins, la setmana passada van tornar a morir innocents.

—Cal evitar aquests errors que només atien l'odi. Per això em vaig oposar a una operació militar a gran escala, que només enfortiria la solidaritat dels palestins amb Hamàs. Molts israelians no comprenen aquesta relació. A molts els agrada cercar la motivació dels terroristes suïcides en motius religiosos i en la promesa que al paradís hi ha 72 verges esperant els màrtirs. Els autèntics motius dels atemptats, però, són la humiliació, la desesperació i la manca d'esperances. Per això cal engegar, paral·lelament a les nostres operacions militars, un procés polític que done esperança a la gent.

—No sembla que els habitants de la franja de Gaza s'oposen a Hamàs.

—Jo tampoc no crec en una intifada palestina contra Hamàs. Amb tot, la nostra estratègia funciona: Hamàs ja demana un alto-el-foc...

—...que el primer ministre Olmert es nega a negociar.

—Molts temen que un alto-el-foc enfortesca Hamàs. Jo, al contrari, crec que l'absència d'un alto-el-foc ha fet Hamàs més fort.

—**Llavors, Hamàs hauria de negociar amb Israel?**

—Oficialment, el nostre interlocutor és el president palestí, Mahmud Abbas, elegit amb els sufragis de dos terços de la població. Amb Hamàs, no hi hauríem de parlar directament, sinó a través de tercers, com per exemple Egipte. Si volem negociar amb Hamàs l'alliberament del soldat captiu Gilad Schalit, no veig cap motiu perquè no puguem parlar d'un alto-el-foc, i salvar així la vida dels nens de Sderot, que cada dia són víctimes del llançament de míssils.

—**Creieu possible arribar a un compromís amb els islamistes?**

—Hamàs no és un bloc monolític. Dins de Hamàs trobem una diversitat d'opinions i ideologies. Em sembla probable que els pragmàtics de Hamàs tindran interès a tornar als acords de la Meca de l'any passat amb al-Fatah...

—**...en què es va concedir al president Mahmud Abbas el dret de negociar amb Israel.**

—Alguns líders de Hamàs, com el primer ministre Ismail Haniya, a Gaza, o el vice-president del buró polític Musà Abu Marzuq, a Damasc, serien capaços de fer aquest pas.

—**Dieu que Israel ha de donar als palestins l'esperança d'un estat propi al final de les negociacions. Fins ara, però, no s'ha desallotjat cap dels assentaments de Cisjordània, que són il·legals fins i tot segons el dret israelià.**

—En aquest punt el full de ruta és categòric: Israel ha de desallotjar tots els assentaments. Si Abbas ha de complir les seues obligacions, Israel també. Tots els assentaments han de desaparèixer, si pot ser amb l'acceptació dels colons i, si no, per la força. Sense aquest pas no hi haurà cap procés. I sense procés, el Partit Laborista no hi farà res, en aquest govern. Cal aturar totes les obres il·legals més enllà de la tanca de seguretat.

—**Això significa que es poden continuar edificant colònies al Jerusalem oriental. No vau demanar el 2002, juntament amb l'intel·lectual palestí Sari Nusseiba, la divisió de Jerusalem?**

"No crec que hi haja cap crisi humanitària a Gaza. El govern local de Hamàs manipula la informació per a crear la impressió d'una crisi"

—L'aturada de les obres ha de ser immediata. L'estatus de Jerusalem es decideix al final de les negociacions. Aleshores, la fórmula Ayalon-Nusseiba és l'únic camí per a una pau veritable entre israelians i palestins.

—**Fa vuit mesos demanàveu la dimissió del primer ministre Olmert a causa dels errors a la guerra del Líban del 2006. Avui veieu la campanya amb uns altres ulls?**

—No, avui dic el mateix que aleshores: hom no pot decidir d'anar a la guerra en poques hores. Cal reflexionar-hi abans. El primer ministre i el seu ministre de Defensa haurien d'haver donat un ultimàtum de 48 hores a Hezbol·là per a lliurar els soldats segrestats. Això els hauria deixat temps de sospesar totes les possibilitats.

—**Vau parlar aleshores amb Olmert?**

—Al cap d'una setmana d'hostilitats li vaig dir: "Cal posar fi a la guerra

immediatament. El món està amb nosaltres, fins i tot els estats àrabs, i el primer ministre libanès vol una reunió per a negociar una treva."

—**Olmert va decidir de prosseguir la guerra. Al final, fins i tot, va ordenar una ofensiva terrestre malgrat que ja es preveia una resolució de treva del Consell de Seguretat de l'ONU.**

—Les últimes 60 hores de la guerra foren el resultat d'un error de càlcul, igual com tota la confrontació —un greu error polític que va costar la vida a 33 soldats israelians.

—**Aquesta setmana es publica l'informe final sobre les negligències de la guerra del Líban del 2006. Per què no renoueu les vostres demandes de dimissió?**

—En primer lloc, voldria llegir abans l'informe final. Si Olmert ha de dimidir o no també depèn de la reacció de l'opinió pública. Si es limita a sobreviure a l'informe, jo ja no podré continuar ajudant-lo. Ara, si en surt prou fort per a dur endavant el procés de pau amb els palestins, tampoc no podem precipitar-lo a unes noves eleccions. El futur del procés de pau és molt més important que una guerra del passat.

Christoph Schult

© Der Spiegel — EL TEMPS
Traducció de Guillem Soler

En aquest punt
el full de ruta
és categòric:
Israel ha de
desallotjar tots els
assentaments